

VÁŘENÉ KADIDLO

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL

Na loňskou půlnoční nezapomenu. Děsně se mi líbila spolužačka Amálie. Jak to tak bývá, já jí byl zase děsně lhostejný. Když jsem zaslechl na obědě, že se chystá s rodiči na půlnoční, rozhodl jsem se, že ji oslám od oltáře tak, že ze slavnostní mše půjdeme domů jako zamilovaný pár.

„Prokope, zvládneš kadidlo?“ probudil mě z ospalého snění před půlnoční mší pan farář. „Čenda Čoudil nedorazil, zastoupíš ho?“ dodal zlomeně. Cool! To je ono! Až mě s kadidelníci spatří Amy, omdlí! „Samo, otče, to zmáknú! No problem!“ pronesl jsem se sebevědomím papežského turiferáře.

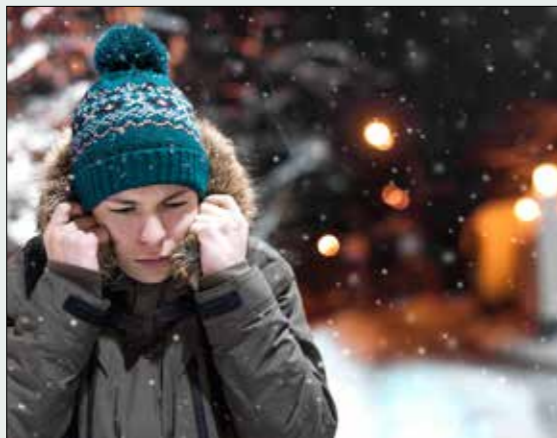
Jak to ten Čenda dělá? Jednou jsem to viděl, tak to bude hračka. K rozdělení kadidla musím mít uhlí a líh. V láhvi je lihu na dně, zato uhlíků je dost. Napěchuju miskou uhlím a pokapu posledním lihem. „Tobě to ještě nehoří?“ překvapil mě otec oblékající si ornát. Modrý plamen vybláfnoucí z misky odpověděl za mě. „Kluci, seřadte se, Prokop už je připraven,“ uklidnil se otec. Sotva jsem však miskou šoupl do kadidelnice, plamen za znění malebných tónů úvodní koledy zhasl stejně rychle, jako před pár sekundami vyšlehl.

„Prokope, vždyť je to úplně chladné, musíš to víc rozpálit!“ nemilosrdně zkritizoval výsledek mé snahy pan farář. Při okuřování oltáře se sice tvářil, jako by byl zahalen v mohutném voňavém dýmu, pak mi však zamračeně vrací kadidelnici se slovy: „Na evangelium at' jsou rozpálené do ruda, divadlo tu hrát nebudem!“ Při vzpomínce na

prázdnou láhev lihu mě sebevědomí papežského turiferáře rázem opustilo.

„Prokope Stehno, to dáš, jsi borec, Amy za to stojí!“ povzbuzuju se jako filmový hrdina, ale to je tak všechno, na co se zmůžu. Čučím na ledové uhlíky v sakristii a připadám si jako jeden z nich. V největší bezradnosti jsem najednou dostal nápad, jak provlhlým uhlíčkům dodat příkázané teplo. Vnikl jsem do farní kuchyně a miska s uhlíky přistála na plynovém sporáku, sirka škrtila a vyšlehl hřejivý plamen. Škoda, že zatím ne z misky a uhlíků, ale to je jen otázka času.

Byl jsem na sebe náležitě pyšný, když jsem při evangeliu předával knězi kadidlo, ze kterého chvilku stoupal téměř nezna-

telný proužek slaboučkého dýmu, ale otcův pohled promluvil jasně – jestli na obětování nebude pořádný kouř, jsem synem smrti.

Naštěstí kázal dlouho, a tak se mi uhlíky vařením na sporáku podařilo fakt rozpálit do ruda. Při okuřování oltáře jsem se

nadýmal více než kadidlo v páně farářově rukou. Hodil jsem vítězný pohled do první lavice a očekával vodopád obdivu. Amy si mě nevšímala. Do středu zájmu jejích krásných očí jsem se však dostal hned vzápětí. Otec mi předal kadidelnici a bylo na mně, abych okouřil nejdřív jeho a pak lidi. A to byl klíčový bod příběhu, ve kterém jsem na Amy nakonec dojem opravdu udělal. Kadidelnice mi při okuřování lidí vypadla z ruky přímo před její lavicí a žhavé uhlíky se vysypaly na zem. Sen se stal skutečností – málem omdlela, ale smíchem.

Okuřování při proměňování se nekonal. Další uhlíky bych uvařit nestihl, a tak jsem stál s ostatními ministranty kolem oltáře a s Amy i všemi okolo pozoroval chladnoucí hromadu uhlí a kadidla na umyté dlažbě. Byl jsem rudý jak vařený uhlík a strašně moc jsem chtěl uklidit ten svinčik, který v naleštěném kostele přitahoval pozornost všech očí. Zjistil jsem, jak hrozně mi vadí moje hromádka špíny, která je vidět. Vedle na oltáři se narodil Král vesmíru. Král, který se chce narodit i v mém srdci. Je v něm jistě mnoho hromad špíny, které mi tak moc nevadí. Nevidí je totiž Amy z první lavice.

Domů jsme nešli spolu. Šel jsem sám a přemýšlel, co všechno dokážu kvůli jedné holce. Ale copak narozený Bůh není víc? Proč tu tolik řeším, jak mě vidí ona, a co vidí v mém srdci On, je mi fuk?

„Ježíši, jsem jak ledový uhlík. Chci hřát. Zapal mě! Narozený Ježíši, jsi borec, to dáš!“

Foto: Yalana - Adobe stock; Lucie Horníková - Člověk a víra

Statečná dívka

PETR JANŠTA

Nedávno jsme prožívali Slavnost Všech svatých. Kněží při bohoslužbách mluvili o hrdinských činech, které tito svatí udělali, ale také o „obyčejném“ životě křesťanských mužů a žen, které celý život mnohdy ve skrytosti konali Boží vůli a žádné velké skutky nevykonali. Paleta svatých je tedy neobyčejně pestrá. Kam ale zařadit světce a světice děti? Je hodnota života před Bohem měřitelná jeho délkou?

Když pročítáme životopis služebnice Boží Anfrosiny Berardi (1920–1933), zjišťujeme pravý opak. Dívka, která se narodila v městečku San Marco di Preturo v provincii L'Aquila ve střední Itálii jako poslední z devíti dětí, byla veselá, pracovitá a zároveň velmi zbožná. Její učitelé vzpomínají na její odpor k jakémukoli hříchu a také na její tvář, která vyjadřovala čistotu duše. Její cesta ke svatosti však plně začala, když jí bylo 11 let. Na konci dubna roku 1931 začala pociťovat velké bolesti břicha, byla převezena do nemocnice a po čtyřech dnech operována na zánět slepého střeva. Její lékaři vzpomínají, že odmítala anestezii, byli šokováni její statečností. Tady by se zdálo, že je problém

vyřešen. Opak byl pravdou. Brzy začaly Anfrosině nové bolesti a byla jí diagnostikována střešní obstrukce s tím, že další operace není možná, a choroba je tedy nevléčitelná.

Bolesti snášela neuvěřitelně statečně. Navštěvovalo ji množství lidí a ona sama je povzbuzovala, naslouchala jim a byla jim oporou. Když jí někdy lidé říkali, že je mladá a že trpí nevinně, odpovídala: „To, co říkáte, je hřích. Jediný, kdo trpěl nevinně, byl Ježíš Kristus, ten trpěl mnohem více než já.“ Při snášení bolesti jí nejvíc posilovalo přijímání Nejsvětější svátosti. V té době začala její zjevení.

Na konci února dostala první předpovězení své smrti, a to 2. března 1933 ve 14 ho-

din. Přišla k ní Paní a řekla jí, že ji chce v tuto dobu v nebi. Také měla různé vize o sboru andělů, kteří zpívali ke cti Boží a doprovázeli ji do nebe. Další den měla jiné vidění, v němž jí Naše Paní – jak tvrdila – dovolila trpět o pár dní déle. 9. března měla vidění, že ji navštívila duše zemřelého strýce Serafina, která jí sdělila, že zemře 12. března. V onen den v 6 hodin ráno měla další vidění, v němž jí Naše Paní řekla, že se má na cestu posilnit eucharistií a také lžičkou horké kávy. Další den v 7 hodin ráno jí přinesl kněz svaté přijímání. Anfrosina poděkovala knězi, usmála se na celou shromážděnou rodinu a řekla, že neumírá, ale že jde do nebe. Umřela pokojně v pověsti svatosti.

Při pohřbu byla oblečena do šatů, které měla na sobě v den prvního svatého přijímání. Rakev doprovázely davy lidí. Proces blahorečení byl zahájen v roce 1962, v loňském roce ji papež František vyhlásil za ctihodnou, což je druhý stupeň před prohlášením dotyčné osoby za blahoslavenou.

Lidožrouti chytí dva manžele a uváží je u kůlu. Muž říká ženě: „Už vím, co bude k večeru.“ „Blázníš! Jsme v takovém průšvihů a ty myslíš jen na jídlo.“

Foto: wikipedia.org

STÁT SI ZA SVÝM

Kluci ve škole mi nabízejí nikotinové sáčky. Jak je mám odmítnout, abych neztratil jejich kamarádství?

Jirka, 14 let

Ahoj Jirko,

tvůj dotaz je velmi důležitý a tuším, že podobné dilema řeší více holek a kluků tvého věku. Touha zkoušet věci, které jsou pro mladistvé zakázané, může proti sobě kamarády postavit velmi rychle. Zároveň chci říct, že si tvého dotazu moc vážím, protože vypovídá o tom, že se nechceš za každou cenu přizpůsobovat tomu, co ti kdo řekne, i když to s sebou nese rizika.

Jako první mě napadá, že je dobré říct si, jaký názor máš na věc ty sám za sebe bez ohledu na kamarády. Upevnit si svůj postoj třeba i pomocí toho, že si zjistíš informace na internetu (ověřené, přehledné a aktuální informace nabízejí například preventivní a adiktologická centra) nebo možná i na letácích ve škole. Víím, že je v určitých situacích a před určitými lidmi náročné stát si za svým názorem, pokud se neshoduje s tím, který prosazuje okolí. Zkus si ale představit, jak by ses cítil, kdybys šel proti tomu, o čem jsi sám přesvědčený... kdyby ses přizpůsobil a popřel tím svůj postoj... Jaké by to pro tebe bylo?

Naopak si myslím, že přístup „zůstat stát za svým“ může oslovit, povzbudit někoho jiného. Vždycky je mi hodně sympatické, když se někdo dokáže vymezit z hlavního proudu,

když se někdo nepřizpůsobuje za každou cenu a postaví se za správnou věc. A jsem si téměř jistá, že podobně sympatické to může být mnoha dalším lidem, třeba i některým tvým spolužákům. Dovedu si představit, že i ve skupině kluků, kteří ti nabízejí nikotinové sáčky, by se našel ten, kterému to úplně nesejde, ale nemá dost odvahy, aby se postavil proti. Nejtěžší to má vždy ten první, kdo se postaví proti. Pro ostatní je potom o něco jednodušší se k němu přidat.

Nakonec přemýšlím nad tím, jestli o kamarádství, kde tě kluci nutí k něčemu, s čím nesouhlasíš, vlastně stát. Věřím, že si dokážeš rozumět v jiných tématech, že se spolu zasmějete, že jste spolu rádi. Odmítnout kluky v užívání nikotinových sáčků nemusí znamenat odmítnout je úplně, ale nastavit pravidla (nejvíce sám sobě), za jakých s nimi kamarádíš chceš. Myslím, že jednoduchým vyjádřením „tohle se účastnit nechci“ dáš jasně najevo svůj postoj, ale společně hrani fotbalu to ovlivnit nemusí. Jasně, je dost možné, že přijdou posměšky, komentáře nebo vyčlenění ze skupiny. Ale tady musím zopakovat už výše zmíněnou otázku, jestli o takové kamarádství, kde by tě někdo zesměšňoval nebo k něčemu nutil, opravdu stojíš.

Jirko, přeji ti, abys měl dost odvahy a síly zastat se svého názoru.

ANETA HRABOVSKÁ, psycholožka

Foto: ir Iska - Adobe stock